

၅၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀

THƠ' HẬU LÝ-CÔNG

Tiết-Nghĩa cải danh đồ Trạng-nguyễn

Tích này là Hậu Lý-công. Ở trong sách cũ phương đông bia truyền.
 Kê tư đời Lý-Hưng quyền. Sử đường ghi chép vẹn truyền chuyện qua.
 Lúc nhân cắt bút đoạn ra, Hiến dâng bạn đọc thơ ca nước nhà.
 May lời thành thật nôm-na, Nhắc thời thuở ấy ngâm-nga đỡ buồn.
 Trái trong ơn nước cội nguồn, Xét xem trung nịnh lắm tuồng trở trêu
 Biết bao hiền thảo đang yên, Biết bao gian ác lắm đều đáng khi.
 Bấy giờ ở xóm Lâu-Tri, Có nhà họ Tiết vậy thì phẩm cao.
 Có sau một trẻ anh hào, Vốn tên Tiết-Nghĩa lướt thao đủ nghề
 Khắp trong thôn lũy nhà quê, Thấy đều nghe biết một bề mến thương.
 Sự đời may rủi khó lường, Vợ chồng họ Tiết lện đường biệt ly.
 Tiết-Nghĩa chỉ kết ai bì, Một mình trở trời của thì sạch trơn.
 Nỗi long bao lúc đeo hờn, Thảm thương cha mẹ nặng ơn chẳng còn.
 Sống trong đau khổ mỗi mòn, Tấm thân ở dọ tháng ngày chẳng kham.
 Tiết-gia nhỏ luy châu mày, Vất thân ở dọ tháng ngày chẳng kham.
 Tiếng tai hằng lúc làm lam, Miệng đời bia ngạo không làm vẫn án.
 Những phường tiểu mọn đón ngăn, Gáng cho Tiết-Nghĩa vốn thẳng bản đờ !
 Sớm chiều bụng dèi ngâm thơ, Lại còn múa võ tay quơ giống lười.
 Tặng người bả dặt lắm lời, Tặng cho Tiết-Nghĩa tên thời Nỗ-gia
 Tiêu nhân xô chợ quanh nhà, Rập rình Tiết-Nghĩa ló ra ngạo cười.
 Rõ la tro ng chồn chợ đời, Chẳng ai thương kẻ bần-cù ng thảm thay !
 Một hôm Tiết-Nghĩa trở xoay, Suốt tro ng mấy bữa bụng rày chẳng ng cơm.
 Lại còn lở bước trong hôm, Tấm thân mỗi một bệnh hôm ngã ra.
 Bỗng nhìn phía trước có nhà, Trước sâu dầy lúa đường qua có vườn.
 Tiết-gia lòng những lo lường, Chợt nghe có tiếng thường-thường dội ra,
 « Á-dô-tá á-dô-ta, Một hai ba một hai ba á-dồ ! ».
 Lắng tai nghe rõ lời hô, Rõ ràng là tiếng người phò dựng nhà.
 Tiết-gia đứng ngẩn n thở ra, Miệng thăm lòng nói thật là hổ thay.
 Cột nhà ta nắm một tay, Thế mà bọn ấy đứng rày mấy mươi
 Đe ta đến đó xem chơi, Nếu như chúng mườn ta thờ giúp tay.
 Dờ cơn dỏi dạ qua ngày, Chớ không cơm nước đi rày tới đâu ? ».
 Tiết-gia suy nghĩ bết sâu, Vội vàng đi tới trước dầm cột cao.
 Miệng liên tỏ ý âm hao, Mấy ông có mườn tôi vào giúp tay ?
 Mấy người họ-mộc lay-quay, Thoáng nghe lời hỏi liền quỳ ng lạy.
 Tuổi thông tuổi trẻ thiếu niên, Mặt xanh da nám bỗng liền mặt rằn
 Vợ ta là đứa ngu dân, Tướng hình như nhái lần-xin lên chi ?
 Ông xã ta được việc gì, Mua mới khua miệng bị thì dả h da.

Tiết-gia cười nói hề ha, Thốt rằng tôi chấp cả bà cớ gì ông cười
 nói đây là nói thật lời, Một tay tôi đem đũa chĩa tới đây.
 Tôi nói ông phải chịu như vậy, Đựng xong như cũ tôi đũa chĩa tới đây.
 Của tiền chẳng lấy là cần, Chỉ giao cơm gạo đang vãng ở kia?
 Mấy ông thợ-mộc đáp lia, Nứt ngón thiết quá chớ bìa tiếng đời.
 Nếu nào chú bậu con trời, Một tay đũa nỏ có thể đến đây?
 Tất tro g ba chục người này, Thảy đưa đũa nạp cơm này một người.
 Ở đây chẳng có nói chơi, Chú mi chớ khà bụng lời xấu ngoi!
 Chẳng khôn lại đũa làm khôn, Đỡ mi tránh khỏi bạc-tron có đũa?
 Tiết-gia nghe nói cười đôn, Đáp rằng tôi sẽ làm tròn thừ công.
 Thế nhưng lời hứa mấy ông, Chớ nên bội-tín mệnh loag làm da!
 Nói xong Tiết-nghĩa bước ra, Vỗ xướng tay áo nắm dũa cột lên.
 Một tay cặp cột qua bên, Cạy lên gần đũa cột đứng trên nên nên.
 Trước sau sau trước lại qua, Chỉ trong nội nhứt đũa đã đủ công.
 Mấy người thợ-mộc ngắm trông, Thấy chẳng Tiết-nghĩa làm không một người.
 Thấy đều đầu miệng thãm-thi, Trách rằng sao quá ý ý chẳng ngừa.
 Chảo cơm một đũa không vừa, Thế mà chẳng nghĩa có thừa bữa nao!
 Bấy giờ phải tính làm sao, Kẻo không cả hợn phải hao của nhiều,
 Có người về mặt tiu-nghiu, Đáp rằng cơm tốn như liều kể chi.
 Ngại e viên-ngoại nhà ni, Biết người Tiết-nghĩa vậy thì hỉ ta.
 Một tay đũa hết cột nhà, Thế thường thiên hạ ít mà có ai.
 Chúng ta nên khéo sắp bày, Phục chàng Tiết-nghĩa bắt rày đánh chơi.
 Đánh xong đuổi hẳn khỏi nơi, Đặng cho viên-ngoại khỏi lời hỏi han!
 Cả bày đồng ý tính toán, Thấy đều một thời ác giao hai người.
 Tiết-Nghĩa đang lúc vui cười, Uống ần rượu thật lời lời thãm-nhiên.
 Một mình ăn hết chớo nguyên, Rửa vò hủ ông thật chiền trọn xuôi.
 Hết cơm ăn uống cười vui, Tiết-gia ngả-ngủ nằm vùi trước sân.
 Mấy người thợ-mộc cười rân, Rủ nhau bước tới lên lần trỏi tay.
 Tiết-gia ngáy ngủ nào hay, Khấp tro g thân thể khó rày trở xoay.
 Mấy người thợ-mộc ác thay, Lấy roi quất bỏ xuống rày thịt da.
 Đánh như mưa bắt tủa ra, Khấp trên mình mẩy thật là thãm thương.
 Tiết-gia nằm ngủ dưới sương, Sức mình tỉnh-giác thật xươ g hẻo sâu.
 Dưới chân lên tới trên đầu, Bị roi dình đập bâu-nhân máu tuông l.
 Tiết-gia miệng hồi luôn luôn, Mấy người thợ-mộc chẳng buồn đáp câu.
 Tiết-gia bị đánh giây lâu, Ngả ra bất tỉnh giữa dũa một bên.
 Mấy người thợ mộc khiên lên, Lẻ ra sau ngổ giầu trên cạnh vườn.
 Là lay tiếng gió dưới đường, Cảnh đêm êm lặng ai thương được đũa?
 Mấy người thợ-mộc châu dũa, Ngóng nghe cho đến cảnh thãm mồn về.
 Bấy giờ trông khắp tư bề, Bỗng ng rờ vắng lặng đường que lảnh lừng.
 Tỉ-tê tiếng de tiếng trùng, Rỉ ra giọng thãm dưới vũng cỏ sự m!

Cúi xin Viên-ngoại nới tay, Thù tha cho kẻ không tay xào ngón.
Thiên thơ gây việc hứa hôn, Từ người vô tội bị chôn ở vườn.
Bồi tay thợ mộc một phường, Mườn khiến dựng cột lại lờng thừa công.
Tuyết-Hoa hàng lệ rong rông, Vội quý dưới đất lạy không dám ngưng.
Nâng rảng thân-phụ tay dừng, Thù tha bản sử xin dừng giận va.
Cúi đầu thọ tội cùng cha, Bấy nhiêu tình tội con ma chịu cho.
Ở đây thừa sự duyên do, Bởi vì lòng trẻ dằng do hứa lời.
Xét ra căn nợ bởi trời, Khiến xuôi cho trẻ gặp người dưới trăng.
Ý con muốn buột xích thàng, Bởi chân tình trẻ đã hằng xét xem.
Lại cơn trong lúc ban đêm, Trẻ đang an giấc êm dềm mộng ra.
Thấy con bạch hổ chạy qua, Cứ vì tiền trưởng đến mà báo tin.
Cổ chàng bản sử thơ sinh, Ở nơi vườn nội sức mình mới hay.
Đến đây trời định duyên hai, Cúi xin thân phụ xét rày thứ tha.
Lão ông Viên-ngoại thế ta, Nạt rằng mi khéo bày mà đ đoán.
Nợ đầu với đũa cơ hàn, Duyên gì một kẻ lang thang thế này.
Khéo bày những thời trúa trày, Miở trò ân ái làm vậy khôn thay.
Lão ông miệng ó tay ngay, Kéo đũa Tiết-Nghĩa trói ngoài cột cây.
Tiết-gia ý muốn rờ xây, Ngặt vì dân xóm đứng vây chặt khừ.
Trời xong Viên-ngại hăm hừ, Thét rằng mầy giống ngu hừ khá chừa.
Cửa tao là cửa lọc lừa, Có đâu đi chứa đồ thừa thứ hư.
Gai tao vào hạng tiểu thơ, Giống mây là loại cuồng như cạnh đờng.
Đã thân làm kẻ vận phường, Dán bày hoa nguyệt trong vườn cửa sang.
Nếu mi là đũa khôn ngoau, Có đâu dúi rách lang thang thế này?
Rỏ mi mặt dạng may dầy, Khuất thôn nhi nữ còn bày nợ kia.
Hỗ thân nam tử danh bia, Chỉ toan đũa mỡ đồ chia cửa đi.
Thật mi chẳng phải con người, Giở giọng cầm thú dưới trời then thay.
Lão ông miệng chưởi tay ngay, Giũ đũa Tiết-nghĩa đánh hoài chẳng thôi.
Tuyết-Hoa trông thấy thương ôi, Lụy tuồng sùi-sút đứng ngồi chẳng yên.
Nâng nào dưới đất lẳng chiền, Mềng gào thân phụ huỳnh-thiên sẵn lời.
Lão-ông gặp miệng gượng cười, Trách rằng con trẻ mi thời muốn hư.
Dám lời bảo chữa loài trư, Phản tro ng gia nội ngu bư lắm nà.
Hảy mau trở lại nội-gia, Nếu còn cái lễ ta mà chẳng tha?
Làm con phải hiểu mẹ cha, Cớ sao mi dám áo qua khỏi đầu?
Tuyết-Hoa vé mặt héo sầu, Bước đi từng bước buồn rầu trở lui.
Cạnh vườn hoa cỏ sụi-sùi, Trước đờng lá gió rổi núi cảnh cây.
Lão-ông ngồi ngó như ngây, Nhìn vào Tiết-nghĩa một dề thăm sâu!
Tuyết-Hoa vào đến hiêng lâu, Phía ngoài Tiết-ngoã ngảnh đầu mới hay.
Chợt ngh: Viên-ngoại lai nhai, Hỏi rằng chủ bầu ngày nay muốn gì?
Bỏ mi là đũa ngu si, Hứa không tái phạm ta thì thả cho.
Nếu mi là đũa học-trở, Lý đầu lại dám ý mô gái sang!
Bà th mi một thuở hết ngang, Chờ ừ chên mắng đứn dằng hiền vinh.
Lẳng nên phủ trọng bản khinh, Chủ mi đi kiể n ái tình cửa nu.
Dang trống dều thì bối phi, Chờ nên trun vợ, phải lui tội to!
Tiết-gia nghe nói buồn xo, Cúi đầu im-lặng dằng do lụy thăm!

Đường cửa sổ như bay, Tháng nầy qua lại mau rày quá ghê.
Tháng nầy tháng mở từ bề, Bốn phương sĩ-tử tựu tề đến kinh.
Quần áo chợ búa muôn nghìn, Bán buôn tấp nập linh đình ưỡn ẹo.
Đồ hồ ô xe ngựa xung-xăng, Kéo vào thành-hố phùng-phấn chững ngừng.
Mười năm ở chốn ngoại rừng, Tiết-gia đang lúc băng chùng thả ẻo xò ẻo.
Một mình thất thiếu quanh đồng, Ngó ra trước mắt mệnh mông dát trời.
Đường cây cỏ tới bờ, Vườn kêu chim hót như lời hỏi han.
Tiết-gia chân bước lên đưng, Nỗi niềm tâm sự hai hàng lụy rơi.
Mừng hoài lẫn bầm kêu trời, Chàng rầy vì đời con người khôn thay.
Chàng đi miệng nói lai nhai, Phút lâu đà tới nơi rày xóm đồng.
Sức mình bụng đói trống không, Móc tay sờ tuổi cổ lòng bết lo.
Nước khi dưới gốc vườn nho, Tuyết-Hoa lạnh trí có cho bạc tiền.
Bấy giờ tâm não bớt phiền, Chàng bèn rảo mắt bước liền quán trong.
Thấy nhều q an khách quá đông, Vội vàng kêu gọi trú phòng hỏi han
«Ở đây là đất Tam quang, Cảnh bên là Thái-hình-San rõ ràng.
Ở đây là một cửa hàng, Bán buôn thực vật có hàng trợ trợ gang.»
Tiết-gia nhìn thấy trú phòng, Nói năng lễ phép thì lòng đã ưng.
Vội liền thối bước dừng chơn, Đến bên kéo ghế dựa lưng cạnh bàn.
Nhào quanh thấy khách rộn-ràng, Uống ăn chật nứ mấy hàng ghế trong.
Chàng liền gọi gã trà-phòng, Hỏi thăm gì cả định hồng diển tâm.
Trú-phòng đem nước đến chằm, Đáp quá thể-lệ cổ năn đủ đều.
Những là thịt cá bú g rêu, Nấu theo kim cổ có nhiều món ngon.
Giá tiền phải chăng vuôn tròn, Khách quan uống rượu phải còn tỉnh thêm.
Tiết-gia nét mặt trang nghiêm, Bảo đem hai cỗ có chêm thịt daồi.
Trú-phòng nghe dặn cười vui, Vội đem hai cỗ đủ mùi vị thơm.
Tiết-gia ngồi lại ăn cơm, Mới vừa xong bữa trời hôm tới rồi.
Chàng toan mở miệng kêu bồi, Chợt nghe bên cạnh người ngồi cãi rần.
Tiếng to tiếng nhỏ rần rần, Thét rồi tay múa nổi sần hét rền.
Tiết-gia vội vã đứng lên, Ngắm xem thừa sự dữ hiền thể nào ?
Thấy ng rồi dòng nghệt xôn xao, Hiện ra quang cảnh gương dao rợn người.
Lờ ra ai cũng nức cười, Cả hai tranh đấu làm lời ngược xuôi.
Chuyện chơi qua lại lời thôi, Thế rồi sanh sự xáo nổi thịt da.
Cả hai đều bạn một nhà, Cũng vì ăn uống mà ra oán thù.
Hai dâng tay múa vù-vù, Đánh thời túi bụi lẫn củ vật nhau.
Kẻ trước trước ng ròn theo sau, Kéo lời xuôi ngược vấp đầu máu tuôn.
Máu người can gỗ khò ẻo buông, Cắn nhau như thú trên trường núi rừng.
Tiết-gia đôi mắt trừng-trưng, Ngó vào cuộc đánh bỗng phùng lửa gan.
Tầm người bước dọc di ngang, Một người bị chặt khò toan vác vùag.
Tiết-gia nổi giận dưng-dưng, Vội liền nhảy tới oai-hùng tồ ra.
Tầm người chửi bới người ta, Tầm người dính một thật la hồ người.
Quần áo lác đác lại ng, Đ người cho khỏ đánh thời với tôi.
Tiết-gia nói ngh nói lời thôi, Vội liền kéo lại bữa mới nạt đùa.
Chàng nói bỏ đưng như rùa, Đá n lời xảo trá nịnh hủ hai t ăn.
Chàng là đưng kẻ von an, Vội phùng phán bạn nột lẫn tớn đi.

Đã thì em cứ tới nì, Đến đây em thiệp phải khừ bị dòn.
Tiết-gia dôi mắt xoe tròn, Miệng cười khanh-khách tiếng dòn thét ròn.
Chúng bây trư khả phòng thân, Hãy xem bả g hữ ta phàn lè nao ?
Bọn người cả giầu xôn-xao, Múa tay đánh tới ạt-ao chẳng tha.
Tiết-gia trảng né đỡ ra, Vội liền phàn thể xông pha đánh vào.
Cì hai giao chiến ồn-ào, Đánh nhau như thể m ra gào gó tuông.
Phút lán chúng đã rung rời, Kể thì nầm quy người thời ngã lẩn.
Cả đoàn há miệng nhún-răng, Khóc la hò lét nhỏ nhán thắm sâu t
Tiết-gia giờ mới tay thân, Thét rằng mau nói ở đầu đũa vầy ?
Cớ sao có chuyện sa th rầy, Hãy phân nghe thử đầu giây thể nao ?
Chúng bây chẳng có a th hảo, Lý đầu tám đũa định vào mộ thán.
Khách ngồi trong quán cười rân, Bọn người trơ mắt lẩn lẩn tở qua.
Chúng tôi là đá n sủi n đá, Ở dinh Tri-phủ đến mà uống ấ.
Gà kia là kẻ buồn khữ, Bị n rừi linh bắt bớ vì thuế quan.
Trừe đây hần cây lo toan, Nếu không tù tội ảo sàng đản ơn.
Buổi nay ản đả van lơn, Đặt bày tiệc rượu nư n cơo chuyện rời.
Tánh tình ở bạc như vôi, Hứa kia ản trọt còn ngồi đấng đo.
Bọn người cả thấy buồn xo, Nói xong thì lại co giò chạy dồng.
Chủ quán miệng nói không xong, Bọn này là đám cừ công đủ đả g.
Khách quan đình bình mấy thẳng, Ất là chú g cáo chớ rằng dễ người.
Tiết-gia ngó lại cả cười, Đáp rằng lủ ấy giống người hỡi quan.
Mặc cho lủ nó tính toan, Mồ dầy chẳng sợ bọn ngang hiệp người.
Chủ quán bèn mới thốt lời, Khách quan nói vầy tôi thời vẫn nghe.
Thề mà khách phải e dè, Bối chán lủ ấy kết phe núi ngoài.
Có đoàn ản cướp rất tài, Hành-Sơn cư ngụ thân ngày phá dân.
Khắp trong châu quận lương lân, Taỷ đến khiếp sợ nhừng lần chúng thám
Một con đưạ lịnh đến thắm, Nếu không hối lộ chúng chắm dốt nha.
Cửa tiền heo chó vịt gà, Chúng đến thân hết chẳng mà thừa.
Bết bao dân chúng thiết tha, Báo quan thì bọn sai nhó ém lời.
Cướp này làm chuyện động trời, Chẳng ai hó hé người người sợ oai.
Có người chủ trại đại tài, Vốn tên Hàn-Võ dưới tay binh ngàn.
Các quan trấn thủ ải quan, Phải còn thân thiện quận láng thảy kinh,
Mấy nơi quán chợ nhá đình, Chúng làm căn cứ nom rình của dân,
Ở đây bị đánh mấy lần, Chẳng ai rụt-rịt cam phần nạn tai
Tiết-gia nghe nói châu mây, Thốt rằng ta bận lo rày xuống kinh.
Nếu không ta nói thật tình, Ớu xem núi cướp tình hình thể nao ?
Quan rằng khách chớ lao chao, Cướp này mưu kế tra phao hại người.
Một con thẳng trận vui cười, Ruổi khi chiến bại từ thời cáo quan.
Bết bao dân chúng lầm than, Mặc tình bọn cướp nghinh ngang lả lẩy đôn.
Tiết-gia nghe nói cả cười, Đáp rằng vì bối giữa thời tham qua t
Nên trong non nước giàng san, Có người liền n chánh cướp giàng đưạ
Tiết-gia chủ quán chừae kẻo, Chợt ghé tiếng dôi lòn-xào trư c
Tiết-gia theo tiếng trỏ g tiếng giẻ > Cửa quán tuề thì h m v th

Những ai Cù-tử đều sang, Cả mấy quân họ lo-gi-thư-đi-đi?
Tư thành cả giữa miêng xi, Khoát rằng vào nói chuyện chỉ phú bạc.
Ở đây cần kẻ hiền thảo, Làm tôi hơng đồng ai can tổ sô.
Nói xong truyền lệnh cho vo, Lỗ-Son hơi theo chẳng bao được nao.
Lý-Yên (1) vội vả bái chào, Vát bao hành-lý bước vào cửa trog.
Bốn phương sĩ-tử rờng rờng, Thấy đều ron-rực lo phòng cuộc thi.
Mấy hôm đã đến nhựt kỳ, Thượng-Công Trương-Tiên đến thi điển danh.
Trống reo cờ phất hoàng thành, Bốn phương sĩ-tử đồng hành đến nghe.
Họ Từ họ Lỗ một phe, Đến nơi hội thi lo bề chắm thi.
Bốn bên mịch mịch sinh kỳ, Cửa trường điển võ mở thi bốn bên.
Các hàng sĩ-tử đứng lên, Đủ đồ binh khí chít trên trước thêm.
Lệnh vua rao dạy rất nghiêm, Giữa cơn tranh thủ thú hềm đẹp ra.
Trang-Nguơn Bàng-Nhân Thám-Hoa, Cứ trong điều lệ mới là các phong.
Được vào hệ kiến đến rờng, Nếu ai lỡ hội chớ hòng phản tâm.
Bốn bên sĩ-tử mắt chắm, Lắng nghe quân lệnh âm thầm lặng trang.
Phút nghe trống lệnh lâu vàng, Bốn bên sĩ-tử rộn ràng bước lên.
Sấp hàng thứ lỵp hai bên, Kéo nhau tuấn-tử thót trên võ đài.
Trước là xạ tiễn chim bay, Dầu dầu mới được đến rây cửa trog.
Thượng đài cử đánh ba vòng, Thập bang võ nghệ mới hòng Trang-Nguơn.
Biết bao sĩ-tử thay phiên, Lấp cung xạ tiễn trờng chiêng đình rền.
Một khi cung tiếng bắn lên, Trúng liền ba mũi mới lên thượng đài.
Cuộc thi tỉnh lại tháng ngoài, Mấy muôn cũ-tử chẳng aiidou đầu.
Lắm người lỡ hội buồn rầu, Bước đi ra cửa mắt rầu thán thương !
Bây giờ ở điển võ trường, Cao-sơn, Trâu-Lão hực thương trỏn tia.
Cả hai được thượng đài trên, Năm lần múa nhảy bốn bên khen rền.
Ở đài Mã-Điện lãnh phần, Thủ đài tử thi võ phân đủ nghề.
Cao-sơn Trâu-Lão đề-huê, Cả hai phần thế một bề đấu tranh.
Có hai võ nghệ rất rành, Được người Mã-Điện lên đánh chắm song.
Cao-sơn Trâu-Lão vừa xong, Lý-Yên cung tiếng đã phòng năm tay.
Mắt nhìn một đám chim bay, Xa ra một loạt trúng rây ba tay.
Trống mừng chiêng nhịp bon bon, Báo tin trúng truvez chớng còn sấn tay.
Khấp trờng ai cũng băng-khoãn, Ngó nhìn họ Lý ai rây cũng tay.
Tiếng chiêng tiếng trống xèn xèn, Lý-Yên thong thả nhay lên thượng đài.
Cử quan giám-khảo nheo mây, Mắt nhìn họ Lý khen tài vác lên.
Lý-Yên vừa thót lên trên, Một tay cử đánh xuống lên lẹ làng.
Bước đi phơi phới nhẹ nhàn, Tôi lui qua lại gợn gợn như chơi.
Múa xong để lại ý nơi, Các quan giám-khảo đồng lời ngợi khen.
Thoạt nghe chiêng nhịp cái phen, Lý-Yên cầm kích vự liền múa ra.
Kịch bay chớp nhoáng sang loà, Thế phân đủ nghề múa mà tra giôm.
Lý-Yên múa kích lợ rờng, Ở nơi bề cả ai hòng thấy dầu.
Khấp trong thần thế lên đầu, Kích bay vự-vut như nầu bóng mây.
Thập bát ban võ nghệ đủ đầy, Lý-Yên ngừng kích được rây mấy tay.

1.— Đoàn Văn Ngọc chú. Nghĩa là Lý-Yên cho ai đánh.

Mã Đương rồi sẽ được qua, Núi Tần họ Lý mới là kẻ có tài.
Thần nhân quân họ Lý lui phía, Hối trong chừ sĩ khí ra ngoài trời.
Cả trư ông ai cũng băng loang, Vô tay Lạc dạy khắp tro tàn ngoài trời.
Cả quân gian-khảo truyền làng, Lý-Yên bệ ng-hổ chừ cả toàn quy hàng.
Thư nhì Bàng nuan Cao-Son, Thán Hoa Trần-Lão đợc gọi ra ngoài trời.
Hối trong chừ sĩ khí hơ, Ó ai tranh tưng hấy vào biển ngoài trời.
Luật rao chỉ có nợ ngay, Luật vua nghiêm cấm chẳng ai thể hờ.
Chầy đều im lặng khắp nơi, Chẳng ai cãi lẽ, không người cãi hờ.
Cả quan giám khảo truyền rằng, Cả ba tan sĩ lĩnh bằng một mai.
Cả bị tân sĩ vui thay, Vội vàng bãi tạ ra ngoài quan ngự.
Cửa trường bế mở tức thời, Các quan quân lính cũng đợc gột lui.
Dưới đưng lá gỏ vi vu, Càng dài hiễn sự cười vu đơn cùng.
Đáng khen họ Lý anh hùng, Áo manh khổ rách kiến cung đại lui.
Đứng trong muôn sĩ hơn hai, Một tay dau Trạng ai rày chẳng ghè.
Tiếng đồn khắp chốn chợ quê, Lý-Yên quan Trạng sắp kê để vưng.
Búi moi ở chốn trào đường, Bá quan vẫn võ bốn phương đến chầu.
Đông vương ngự trước long lâu, Phán đòi tân sĩ vào hầu hỡi ai.
Tam khôi tân sĩ một hàng, Vội vàng đặt gối trước sàng lay qua.
Đương-vương bèn mời phán qua, Sắc phong tâu trạng vốn là Lý yên.
Thán-Hoa Trần-Lão kè bên, Cao-Son Bàng-Nhấn danh biền đờng trên.
Linh ban áo mào cầm bao, Áo gươn có lệnh âm hao đủ đều.
Đương vương vừa an tọa bãi triều, Từ Thành thừa tướng bước liêu đến triều.
Lư-Thanh đặt gối san chầu, Tấu rằng cái xin thành thượng xét hưu việc n-
lân quang biền trấn từ khi, Có đoan ăn cao p núi thì Hành-San.
Thích tương đồn thảo ngưng tãg, Lạc quan Tri-phủ hiện đoan hếp địa.
Mông ơn Trạng thành xét phán, Chiếu cho Tân trạng lãnh phủ trấn địa.
Đương-vương bằng ý phán rằng, Sắc phong tâu trạng cừu hàng quốc klan.
Toàn-quyền tổng trấn Nam-hành, Đẹp đoan cướp dư lấy danh với đời.
Lập quan Tri-phủ tức thời, Giải về Thừa tướng trọn lư vấn tra.
Ta n-qua g ải ngoại đờng xa, Trầm nhợ Tân-trạng lo mà đẹp an.
Cấp cho quân lính muôn ngàn, Thán-Hoa Bàng-nhấn một đang giúp tay.
Ngựa xe hương phạn hằng ngày, Quốc-khẩu trọn ý lo rày xuất thân.
Tam-quang là ải địa đầu, Cảnh biền Phiên quốc yế hầu nước ta.
Ngồi rau tất đất sơn hà, Trầm nhợ Quốc trạng chờ mà phụ ơn.
Tam khôi nghe phán nguồn cơn, Thấy đều đặt gối tay an thành hờng.
Đương-vương bước xuống ngai vàng, Nắm tay ta n tướng lưn tráng yếu đờng.
Trống reo nhạc trời liền tề, Rối chung ngự lửa đợc tiền tiền đờng.
Bá quan vẫn võ hầu thừa, Chúc cầu quan Trạng sơn trư nam hành.
Đương-vương ngự lại hoàng thành, Bá quan vẫn võ đồng hành tề lại.
Cả đoan tam tướng đều vui, Kiểm lo binh mã xa xuôi thuyng đi.
Trống trời đi tới bản dinh, Tam-quang bèn trấn dưng binh trước đờng.
Khỏi trong tính lý quân hơ, Núi Tần từ từ trừ quốc quan sơn đờng.
Tân trạng thôn lư phủ p công, Đặt bày nghie cớ nam hành đờng.

NHÀ XUẤT-BẢN
VĂN - HUYỆ

10, Huỳnh - Thoiré - Yển, 10
(Ngang bến xe Autobus Bình-Tây — Saigon)
CHỢ LỚN MỚI

CÁC THỨ THƠ VỪA TÁI BẢN :

Hậu Phan-Công
Hậu Lý Công
Hậu Trờ Đông
Hậu Tam Nương
Quan Công Phò Nhị Tầu
Bà Nha Tử Kỳ
Tiết Nhơn Quý Ma Thôn Lãnh
Tiết Nhơn Quý ra đời
Ông Đường sa lầy
Huất Tri cứu giá
Ân Tinh Thơ (2 cuốn)
Chàng Éch

Hậu Chàng Éch
Kín Văn Kiều (1 và 2)
Lý Phụng Tiên (1 và 2)
Gương Trưng Nữ
Hò Chính Phụ
Đề Thám
Nguyễn Thái Học
Phật Bà thoát tục
Thích Ca đức đạo
Chung Vô Diệm
Phụng Nghi Đình

BÀI CA ĐÃ THẬU THANH VÀO ĐĨA HÁT

Lia xa phật tự
Gánh nước nuôi chồng
Đôi guột cao gót
Xanh xít dít đuôi
Tiếng liêu trong sương lạnh
Trai già gái non
Đố em
Áo cười màu xanh
Qua rồi thời áo tím
Thiếu nhi tử phận
Hoa xưa bướm cũ
Chú về trong lu
Tiếng hát ru con
Vua Hàm Nghi
Ba ly rượu
Nhớ song thân
Lòng mẹ
Vọng cố nhân
Đến Hương giang
Tình vợ chồng nghĩa cha con
Giống sông vĩnh biệt

Hai bức thơ xuân
Nữa đời hương phấn
Ánh đèn sân khấu
Hương về miền Trung
Một đồng tiền góp
Áo vải lòng son
Trai làng Đông Thái
Một linh hồn
Giọt lệ trần ai
Châu về hiệp phố
Cung đàn lỗi nhịp
Chân đời
Cửa thiên một đêm mưa
Vui ngày tết đến
Gà trống nước con
Viếng mộ cố nhân
Một bức tâm thư
Người yêu eo chôn
Lắng tiếng chuông ngân
Nang tiếng giao thừa
Cổ hang hoa